

ספורים לארוחת ערב

שירה חדשה

ואמא אמרה: "לא ידעתי, קובי, שאתה כל כך אוהב לחם".
 וקובי הסביר: "באמת אני מעדיף שניצל, אבל היום הייתי
 רוצה לברך ברפת המזון".
 ואמא הרגישה שהיא מתפלאת עוד יותר. היא שמעה
 ספורים על צדיקים גדולים שקשטו ראו עץ משוכב לב
 הם רצו לברך בורא פרי העץ - ולכן אכלו תפוח. אבל היא
 מעולם לא שמעה על ילד בן תשע שרוצה לאכל לחם כדי
 לברך ברפת המזון...

ואז הגיעה ארוחת ערב, וסוף כל סוף הגישה אמא לחם.
 שתי פרוסות לחם מרוחות בקטשופ וביניהן חביתה
 חמימה. כלם נטלו ידים ואכלו בשמחה, ויותר מכלם שמח
 קובי - כי הנה, הנה הוא הולך לברך ברפת המזון!

ואז, כששר סימו כלם את ארוחת הערב
 וכל ילד נטל בידי ברכו, קובי פתח את
 הברכון ומפיו הזדמרה ברפת המזון
 נפלאה, מלה במלה, במנגינה מיוחדת
 שהרב למד כבר אתמול.

ואמא ישבה והקשיבה בענג. כעת, סוף
 סוף, היא הבינה למה קובי רצה כל כך
 לאכל לחם, למה קובי השתוקק כל כך
 לברך.

וכשקובי סים ועיניו נצצו, אמא
 אמרה: "אהה, זאת הברכה שחפית לה

כל כך. באמת היה מתאים לחכות".

קובי למד גם את אורית ורבקה, את יוסף ואת תהלה
 את המנגינה החדשה של ברפת המזון, ומאז אותו יום,
 כשאמא מכינה ארוחת ערב עם לחם, כלם ביחד מברכים
 בשמחה מלה מלה במנגינה החדשה והנפלאה.

קובי החמוד נכנס הביתה ותלה את התיק על המתלה.
 "שלום, מה אוכלים היום?"

"שלום קובי", אמרה אמא והניחה על השלחן צלחת
 מעלה אדים ובה מרק ירקות חם.

"מרק", אמר קובי ונשמע קצת מאכזב, "למה מרק?"
 "זה מרק עם דלעת", גלתה לו אמא, "ואני דוקא חשבת
 שאתה אוהב מרק דלעת".

"נכון", אמר קובי, "מרק דלעת אני תמיד אוהב, אבל רק
 היום אני חושב שחבל שאין לחם".

בינתיים נכנסה הביתה אורית ואחריה רבקה, ואמא עזרה
 להן לתלות מעילים במקום וגם הגישה להן צלחות מלאות
 במרק, ואולי לכן לא שמעה את ההסבר
 למה קובי העדיף היום לחם פשוט
 במקום מרק טוב ומעלה ניחוחות.

בערב ישבו הילדים לארוחה,
 ואמא הכינה דיסת קוקר
 חמה ומשביעה גם חביתות
 היו ליד הדיסה וירקות טריים,
 וכלם אכלו והיו שבעים, ורק
 קובי ששטב הביתה מנסיעה
 באופנים - שוב החמיץ
 פנים. "מה זה? חשבת
 שבארוחת ערב בטוח יהיה לחם!"

אמא התפלאה ממש, וחשבה בלב: "קובי
 תמיד מבקש שאכין דיסת קוקר, ובדיוק כשאני מכינה
 הוא מתלונן. מה קרה לו היום?"

חלף יום, ושוב הגיעה ארוחת צהרים, ואמא הביאה
 לילדים שניצלים זהובים ופירה חם. כלם אכלו בשמחה,
 ורק קובי אמר: "אויש, גם היום אין לחם".